

Johannes 20: 24-29: De twijfel van Thomas.

Orde van dienst:

Welkom

Votum en zegengroet

Psalm 62: 1, 3

Wet

GK 218: 1, 2

Gebed

Kinderen: de koning.

Zingen: Vrede zij u, vrede zij u, gelijk mij de Vader zendt...

Lezen: Johannes 20: 19-31

NLB 633 De lichtvorst, de ontluisterde...

Tekst: Johannes 20: 29

Preek

NLB 894 Wanneer ik zoek naar woorden.

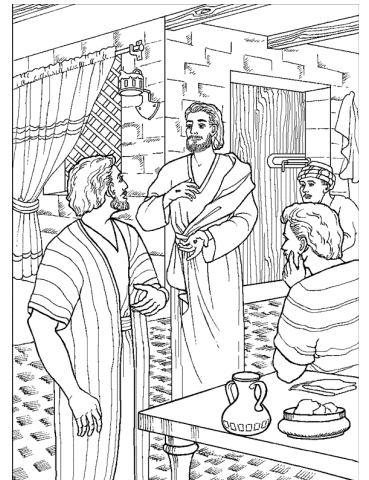
Gebed

Collecte

GK 212 Wij knielen voor uw zetel neer.

Zegen.

Wilhelmus vers 1 en 6.

Voor de dienst: Vanmorgen ontmoeten we Thomas. Een van de leerlingen van Jezus.

We hebben in het afgelopen jaar meer mensen uit de Bijbel ontmoet.

We zagen Abel, Henoeh, Abraham en Izaak. We zagen Johannes de Doper en Simeon en Hannah. We stonden stil bij Petrus.

Vanmorgen dus over Thomas. Ongelovige Thomas, zeggen wij vaak.

Maar, was hij wel zo ongelovig?

Inleiding: De evangeliën zijn geschreven voor mensen, die Jezus nooit hebben gezien. Mensen die niet zien en toch geloven. Daarom vertelt Johannes over allerlei mensen, die Jezus hebben ontmoet. Die hem wel hebben gezien. Die hem zelfs hebben gesproken.

Soms heel onverwachte mensen.

Zoals Nikodemus, de schriftgeleerde. Of Nathanael, die het ook allemaal niet wist. Of die vrouw bij Samaria met dat verdachte verleden. De verlamde man bij Bethesda.

Het worden allemaal ooggetuigen: door hun ogen zien we Jezus.

Aan het einde zien we Thomas naar voren komen. Maar, waarom kiest Johannes hem als laatste? Als hoogtepunt van al die ooggetuigen?

Preek:

Wij noemen hem vaak 'de ongelovige Thomas'. De twijfelaar.

En dat is wel fijn: je mag dus best een beetje ongelovig zijn. Een beetje twijfelen.

Thomas mocht het ook.

Het is allemaal niet zo zeker.

Past ook mooi in onze tijd: een tijd van wetenschap. We staren in een oneindig leeg heelal: geloven lijkt nu erg naïef. En je voelt je wel wat verwant met die Thomas. Gelukkig, die staat ook in de bijbel!

We leven in een tijd van twijfel. Jongeren verlaten massaal de kerk.

Kerken krimpen.

Een tijd van twijfel: bestaat er wel een God? Is Jezus de Zoon van God?

Mag dat? Twijfelen?

Waarom schuift Johannes aan het einde van zijn evangelie deze Thomas opeens naar voren? We horen bijna nooit iets van hem en dan opeens gaat het over Thomas en zijn twijfel?

Wat hebben we aan Thomas?

Ja, het was natuurlijk ook veel te groot om te kunnen geloven. Te bizar.

Te mooi om waar te zijn.

"Jezus leeft! We hebben hem gezien!", riepen de leerlingen vol blijdschap.

Maar Thomas kon het niet geloven.

Hij had Jezus namelijk zien sterven. Horen schreeuwen in het donker.

Romeinse soldaten hadden hem aan een kruis geslagen. Thomas hoort nog de slagen van de hamers op de ijzeren nagels: het geluid sneed door zijn oren en door zijn hart.

Beroepsmoordenaars zijn het. Die laten echt niemand leven.

En Jezus had het laten gebeuren. Kwam niet van het kruis af, hoe hard de mensen ook schreeuwden.

Hij stierf.

Nee, Jezus was dood. Het was voorbij.

Thomas was helemaal geen twijfelaar.

Hij is een realist. Hij kijkt naar de feiten.

Hij gelooft niet in de goedgelovige praatjes van mensen. Daar was Thomas te nuchter voor.

Dat zie je bijvoorbeeld al een keer eerder: in Johannes 11 lezen we over de opwekking van Lazarus.

Lazarus is een vriend van Jezus. Hij woonde met zijn twee zussen, Maria en Martha, in Bethanië. Een klein dorpje onder de rook van Jeruzalem. Als Jezus en zijn leerlingen in Jeruzalem waren logeerden ze vaak bij deze Lazarus en zijn zussen.

Op een dag krijgt Jezus het bericht, dat zijn vriend Lazarus ziek is. Doodziek.

Jezus is dan ver weg in het noorden. In Galilea.

Maar als Jezus dat hoort, zegt Hij tegen zijn leerlingen: "Kom, we gaan naar Bethanië!".

Maar, ja, Bethanië lag vlak bij Jeruzalem en dat was een gevaarlijke stad voor Jezus.

Een stad vol haat tegen Jezus.

En daarom zeggen de leerlingen tegen Hem: "Maar rabbi, de joden daar wilden u de vorige keer al stenigen en nu wilt u daar weer naar toe?".

Maar Jezus wil zijn vriend Lazarus opzoeken en gaat op weg.

En dan zegt Thomas: "Laten ook wij maar gaan, om met Hem te sterven".

Hij wist: dat gaat niet goed straks bij Jeruzalem!

En hij krijgt nog gelijk ook: Jezus wordt daar gevangengenomen en gekruisigd: "Zie je wel!".

Dat is Thomas. Hij is helemaal geen onzekere twijfelaar.

Hij is een realist. Ongelovig.

Hij kan gewoon niet geloven dat Jezus weer leeft.

En als de leerlingen dan bij hem komen en roepen: "Jezus leeft! We hebben hem gezien!".
Dan reageert Thomas zoals wij zouden doen: 'Bewijs het maar eens!'.
'Als ik de wonden van de spijkers in zijn handen en voeten niet kan voelen, kan ik ook niet geloven!'.
Thomas wil bewijzen. Feiten.
Wel mooi dat hij in de bijbel staat.
Want in zo'n jongen herken ik mijzelf. Ik wil ook bewijzen. Waarom zou ik het anders geloven?
Tegelijk kun je jezelf ook schuldig voelen.
Want mag je wel zeggen, dat je het eigenlijk niet gelooft?
En als het nu allemaal wel waar is?

Weet u wat ik zo mooi vind?
Dat Jezus Thomas opzoekt.
Een week later.
Een week waarin Thomas ongeloof alleen maar harder werd: "Zie je wel! Ik heb hem nog steeds niet gezien!!".
En dan, pas na een week komt Jezus ook bij Thomas.
Maar het mooie is, dat Jezus niet met verwijten komt.
Zo van: "Waarom geloof je je eigen vrienden niet?".
Nee.
Hij begint met een vrede-groet: "Ik wens jullie vrede".
En dan richt Hij zich speciaal tot Thomas: "Leg je vingers maar in mijn handen en in mijn zij. Kijk maar en voel maar, Thomas. Ik ben het! Wees niet langer ongelovig, maar geloof".
Ziet u hoe teer Jezus met Thomas omgaat.
Die twijfelaar.
Hij geeft hem tijd om te groeien. Om na te denken.
"Voel maar in mijn handen, Thomas, voel maar in mijn zij".
En dan komt zelfs Thomas tot de mooiste belijdenis waartoe een mens maar kan komen. Zijn antwoord is: "Mijn Heer en mijn God!".
En dat is het hoogtepunt van het evangelie van Johannes.

Het gaat nog wat dieper.
Want het is natuurlijk heel mooi, dat Thomas nu gelooft.
Toch had Jezus nog een dieper doel.
Want de discipelen moesten apostelen worden.
Zij zouden de wereld ingaan als de ooggetuigen van de opstanding.
Daarom moesten zij zijn wonden zien en voelen.
Hun getuigenis was het fundament.
Maar Thomas was ook één van die 12!
En ook daarom moest Thomas Jezus' wonden zien en geloven.
Want stel je voor, dat er 11 getuigen waren, maar dat 1 van die elf dit getuigenis zou tegenspreken!!
Dat er één uit die intieme kring zou zeggen: "Ik geloof er helemaal niets van! Ik heb Jezus niet levend teruggezien!".
Wat zou dát een schade toebrengen aan het werk van Christus in de wereld.
Er zou al van af het begin een scheur in het fundament zitten.
En wat zou er dan terecht komen van de zending.
En van het nieuwe Jeruzalem, dat gebouwd wordt op het fundament van apostelen en profeten?
Daarom besteedde Jezus voordat Hij terugging naar zijn Vader in de hemel heel veel zorg aan dat fundament. Daar mag geen scheur in zitten!
En daar komt vooral het belang van Thomas in beeld: het is niet Gods bedoeling, dat voortaan de twijfel alle ruimte heeft.
Thomas is niet bedoeld als toonbeeld van twijfel.

Hij moet getuige van de waarheid worden: “Mijn Heer en mijn God!”.
Vanwege ons moest Thomas geloven.

Ja, en tegelijk is het voor ons ook heel fijn dat het zo gegaan is.
Want wat hééft de wereld onverdachte getuigen gekregen.
Het zijn mannen, die het eerst zelf ook allemaal niet konden geloven!
Laat staan, dat zij het verzonnen zouden hebben.
Nee, met veel overtuigingskracht moet Jezus deze verdwaasde mannen en vrouwen tot geloof brengen. Zichzelf laten zien. Zelfs zijn wonden laten tasten. De Schriften tot op de komma uitleggen.
Maar: het lukt!! Zélfz zo’n realist als Thomas komt tot geloof.
Eerst zei hij: “Ik zal zeker niet geloven! Beslist niet!”.
En een week later roept hij uit: “Mijn Heer en mijn God!!”.

Begrijpt u het: Johannes haalt hier Thomas niet op om de twijfel te legitimeren.
Zo van “Nou, Thomas twijfelde toch ook!?!”.
Nee, Johannes haalt Thomas aan om ons te helpen om de twijfel te overwinnen.
“Als zelfs Thomas tot geloof kwam, die realist, dan moet het wel echt gebeurd zijn!”.
Jezus is écht Gods Zoon en Hij is écht opgestaan uit de dood.

Thomas mocht zien.
Wij geloven in Jezus zonder te zien: “Gelukkig zijn zij, die niet zien en toch geloven”.
Daarmee tekent Jezus de tijd die komt. Onze tijd.
Want Hij gaat naar de vader en dus zien wij hem niet meer.
Zijn apostelen blijven op aarde.
Zij vertellen. Zij hebben hun evangeliën geschreven. Boeken vol over de wonderen en woorden van Jezus. Meer dan genoeg om te geloven, dat Jezus de Messias is, de Zoon van God.
Zalig, gelukkig, ben je, als je gelooft in Hem.

Wat leren we van Thomas?

1. **Luister naar de apostelen.** Het is goed om van alles te lezen en met allerlei mensen te spreken. Maar het belangrijkste is, dat je de ooggetuigenverslagen zelf leest. Dan ben je het dichtste bij de bron. Door hun ogen zie je Jezus en leer je wie hij is.
Je kunt hem dan bijna aanraken.
Lees daarom de evangeliën. Kijk door de ogen van de ooggetuigen en zie Jezus.
2. **Ontdek hoeveel geduld Jezus met je heeft.** Steeds weer zie je hoe Jezus naar de mensen toegaat. Dat hij hen aanspreekt. Zonder verwijt. Dat hij hen ruimte geeft om zelf te ontdekken. Je mag zoeken en vinden. Geen dwang. Vooral aanmoediging.
Zelfs al weet hij alle domme dingen die je hebt gedaan. Kent hij al je verbroken beloftes.
Dat is het evangelie: “God kent je helemaal en toch heeft hij je lief!”.
3. **Kijk naar zijn wonden.** Als God ons tot geloof wil brengen, stuurt Hij geen sterke engel met een vlammend zwaard. Geen leger om mij op de knieën te dwingen. Geen dreiging met eeuwig vuur. Geen kil bevel.
Hij zendt zijn zoon. En die zoon is een offer voor ónze zonden.
Kijk naar zijn wonden: dan zie je wat God voor je over had.
Dan zie je zijn liefde voor jou.
Het christelijk geloof is het enige geloof in een God, die wonden heeft.

4. **Geloof met je hart.** Wij stellen vaak voorwaarden. Aan ons huwelijk. Aan een gemeente. Zelfs aan onze kinderen. En aan God.
- Ik wil wel geloven, maar dan moet het niet te moeilijk zijn.... Ik wil de mensen uit deze gemeente wel liefhebben, maar dan moeten ze wel wat leuker zijn... Ik wil wel van mijn vrouw houden, maar dan moet ze wel wat minder zeuren....
- Thomas zei: "Alleen als ik de wonden van de spijkers zie in zijn handen en met mijn handen kan voelen, en als ik mijn hand in zijn zij kan leggen, zal ik geloven!".
- Thomas stelde voorwaarden. Wilde eerst bewijzen zien.
- Tot de dag dat hij oog in oog met Jezus staat en zijn wonden ziet: Hij gaf zijn leven voor hem gaf aan het kruis.
- Geloven met je hart betekent ook, dat je dus nog best veel vragen mag hebben.
- Het zou raar zijn als je die niet had. Gods werkelijkheid is zo groot en zo anders vaak, dat je daar over blijft nadenken. Je zult altijd vragen houden.
- En met die vragen mag je aan de gang. Op zoek naar antwoorden. Antwoorden, die vaak weer nieuwe vragen opleveren. Je raakt niet uitgedacht.
- Geloven betekent niet dat je antwoord op alle vragen hebt, maar dat je de wonden gezien hebt in de handen van Jezus. Hij heeft jou blijkbaar lief.
- En dat is de enige zekerheid die hij je nu wil geven.
- Iets mooiers heeft hij niet.

Amen.